

AZ ANTISEMITISMUS PSYCHOLOGIÁJA

ÉS ENNEK AZ

ELIMINÁLÁSÁRA VALÓ KÍSÉRLET

*Jelige: „Vallom, hogy térben és időben
Szerepem egy kirendeltség
S az Alkotóm, Uram és Gazdám”
A „kifürkészhetetlenség.”*

ÍRTA

LYKA EMIL

BUDAPEST, 1911
EGGENBERGER-FÉLE KÖNYVKERESKEDÉS
(HOFFMANN ÉS VASTAGH) BIZOMÁNYA

BEVEZETÉS.

1903-ban írtam egy kis füzetet.

Ennek a füzetnek a címe volt: Cherchez les Juiffes, magyarul annyit jelent, hogy: nyomozd a zsidót.

Ezt a kis füzetet a következő mondattal fejeztem be: „Ezért a kegyetlen kritikáért, ám legyen: ucczu – feszítsd meg, ellenben az elérendő cél szolgálatában – nem jár nekem – semmi”.

Ezt az én kis füzetemet nem sokan olvasták. De olvasták keresztények is és zsidók is.

A keresztényeknek nagyon tetszett, a zsidók egy veszedelmes embert fedeztek föl bennem.

Engem nem elégített ki sem az egyik, sem a másik szélsőség, mert azt láttam belőlük, hogy a

pusztában elhaló szóvá törpült – elillant.

Én, a ki a pénzintézményének a megreformálását tartom, az összes egyéb megreformálandó emberi intézmények közül, sorrendben és a horderő tekintetében a legeslegelsőnek, a legsürgősebbnek, sőt *az egyetlen égető reformnak*, mivel ennek az intézménynek a megreformálása egymásután és kikerülhetetlenül, de meg önönmagától viszi keresztül az emberi társadalom metamorphosisát a kívánt helyzetbe; mondom, én, a mikor e problémámmal

foglalkozom; akkor a vezérintézmény, a pénzintézmény megreformálásának a kérdése körül, minduntalan és önkéntelenül, beleütközöm a – semitismus kérdésébe.

Valahányszor ezen most említett nagy horderejű kérdés megreformálása felől elmélkedem, vagy felőle másokkal eszmét cserélek, önkéntelenül és szándékolatlanul elibém ágaskodik, vagy ha eszmét cserélünk, elibénk ágaskodik a semitismus kérdése és kénytelen-kelletlen; sőt egyenesen bosszúságomra kényszerülve vagyok – Chercher les Juiffes.

Hiszen szinte prehistoricus dolog az, hogy nem létezett és nem létezik egyetlenegy más raçe, a mely nem lett volna és nem lenne – antisemita.

Pedig valamennyi volt és létező race filosemitismusra fegyelmezte és fegyelmezi magát, – a lehetőségig.

Valamennyien, ha kénytelen, ha kelletlen is, mégis csak: az elemekről atyánk fiainak tartozunk venni a zsidókat, az emberileg meg sem fogalmazható fogalomnak a „*Kifürkészhetetlenségnek*” ezen szintén semmivel sem kevésbé szeretett és egyiknél sem jobban szeretett, Neki szükséges – raçet.

És mégis van – antisemitismus.

Honnan hát ez a – ne mondjuk gyűlölet – hanem elégedetlenség a „*Kifürkészhetetlenség*” irányában?

Honnan hát ez a szinte intolerantia, mikor az összes egyéb raçeok mégis filosemiták *akarnak* lenni és miként az egyenlősítést parancsoló törvények – egyenlősítenek is?

Sokat kutattam: honnan van az, hogy nekem és valamennyiünknek, annyi jó barátaink vannak – zsidók?

És ennek daczára, a fegyelmezett filosemitismus daczára, mégis a legrejtettebb sejtekben, igenis, antisemitáknak érezzük magunkat, az összes egyéb raçeok – valamennyien.

Honnan hát ez???

Hát soha? a prehistoricus időktől, a végtelen jövőig, soha sem volt szünőben vagy fog megszűnni az – antisemitismus???

Hová? Meddig? Milyen mélyen férközzem ennek a kérdésnek az érdemébe a – diagnózisért???

Hiszen nem igaz, hogy nem szeretem a zsidót.

Nem igaz, hogy megvetem, nem igaz, hogy gyűlölöm, nem igaz, hogy kiközösítjük; sőt egyenlősítettek; sőt együtt élünk és együtt küzdünk velük emberöltőkön át és egyugyanazon anyaföldbe temetkezünk, a tözsomszedságba és a temetőket elválasztó kerítések, falak, sövények, árkok nincsenek egymástól távolabban, mint a többi felekezetek elválasztó kerítései, falai, sövényei, árkai!!!

És mégis, mégis minden kérdésben, minden probléma körül, miként „keresni kell az asszonyt”, éppen úgy kénytelenek vagyunk Cherchez les Juiffes!!!

De meg, tiszteljük Mózeszt, Dávid királyt, Disraellit, Lombrosót, és a többit és a többit és a többit és: – „mégis”.

És nemcsak *egy* nemzet, *két* nemzet, *tíz* nemzet, hanem *valamennyi* egyéb nemzet és raçe azt mondja, hogy – „mégis”.

Nos az én diagnosisom igen rövid és íme beszámolok vele hat rövid szóban: a hegemoniára való törtetés, rátermettség nélkül.

Hosszabban pedig: a hegemoniára való hiu törtetés a kisebbségnek, az elenyésző kisebbségnek, a hegemoniára való törtetés *kerek e világ fölé*. Az antichristianismusnak, a hegemoniára való törtetés *kerek e világ fölé* öli ki belőlünk, *valamennyi* egyéb fajokból a tolerantiával szándékolt filosemitismust, szülvén és táplálván az – antisemitismust.

És milyen természetű hegemoniára való törtetés

ez, nem az egyes „zsidónak”, hanem az egész gyarlóságos „zsidóságnak” ???

Oh, nem territoriális politikai hegemonia!

Hanem kozmopoliticus vezérvetés.

Hívatlan missionárizmus, a hivatottság eltelt-ségével!

Az ízlés és a fölfogás ráerőszakolása, mind azokra az egyéb fajokra, a melyek faji sajátágaiknál fogva (a melyek elemi eredetűek és irreformábilisak) homlokegyenest más ízlésűek, más felfogásúak.

I. RÉSZ.

Íme az antisemitismus – pszichológiája.

Hogy én, te, ő, mi, ti, ők, egyikünk sem képes a másiknak a szemével nézni és látni, a másiknak a fejével gondolkodni, felfogni és Ítélni, ez a prehistoricus időktől a végtelen jövőkig, elemi eredetű lévén – biológiai axióma.

És mégis a semitismusnak, az erkölcsi hegemoniára való törtetése, ezt a nonsenset tűzte ki az elrejtett zászlajára, mintegy mondván: az egész világ minden egyéb fajtájának ugy kell nézni és látni, mint mi nézünk és látunk, ugy kell gondolkodni, felfogni is ítélni, miképpen a mi fejeink gondolkodnak, felfognak és látnak.

A ki pedig nem a mi szemeinkkel néz, nem a mi fejeinkkel gondolkodik, az nem filosemita, hanem ádáz antisemita és meg akar fosztani a lélegzetvételig mindenünktől.

Parlagiasan mondva: meg akar fojtani egy kanál vízben, azaz – antisemita.

A p r o v o k á l ó n a k világraszóló vádja, a provokáltak irányában!

Világraszóló – ártatlankodás.

Világraszóló – öntetszergés.

Világra szóló – fanatizmus.

Világra szóló – oktroj.

A legmesszebb menő *visszaélés* a – vendég szeretettel!

Hihetetlen és tükör nélkül való „gnóti se autón”. De jaj annak, a ki a tükröt megfényesítvén felmutatja; még akkor is jaj, ha miképpen az említett kis füzetemben a tükör felmutatása – kiegyenlítést szándékol.

És „ucczu feszítsd meg”, mert a Mózeszt interpretálok közül a legfényesebb tükör, a Christologia kezeiben van és az interpretálás – vakítóan fényes.

Vakítóan fényes voltától pedig nem lehetünk Bitheisták, (két istent imádók) hanem csak egy Istent az „Óhajtozva sejtettet” (Berzsenyi), a „Kifürkészhetetlent” hinni és vallani, nem pedig egy és ugyanakkor az „Óhajtozva sejtettet” és a „Bálványt” az: ellenértékelő eszközt is.

Óh azok az interpretálok, a kik a „zsidó irodalmat” alkották és a zsidóságot irányították!!!

Óh drága, elfecsérelt szép idők!!!

Óh vizet prédikáló és bort ivó – interpretálok!!!

Óh antisemitizmust vető – Bitheisták!!!

Hová vetettétek vissza a saját nemzetségeket a – múltban!!!

És hová lánczoljátok a – jelenben!!!

Koronatanúim ezek az antisemitizmus pszichológiája körül arra nézve, hogy valamint az egész zsidóság, az egész egyéb emberiséggel szemben, a saját ízlését és felfogását oktrojálná, ugy ezek az egyes interpretálok a saját maguk egyéni interpretálásukat oktrojálták a zsinatokra és az egész zsidóságra, alkotván vele a zsidó irodalmat, anélkül, hogy közelebb vitték volna önönmagukat egymáshoz és magát a zsidóságot az egyéb nemzetekhez, az elenyésző kisebbséget a túlnyomó többséghez, vagy közelebb a – m o n o t h e i s m u s h o z .

Koronatanúim ezek az interpretátorok, még arra nézve is, hogy a semitismus minden kezdeményezési talentum nélkül való, de sőt az interpretálás és imitálásban sem theisticus nagy mesterek.

A kezdeményezésre pedig mindenkor valamely egyéb emberi raçe-ból szarmazottra szorultak, a mely tételeznek legfényesebb bizonytsága: a theisticus Mózes leszarmazásának a – titka.

* * *

A különböző hegemoniák időktől-időki anti-pathicusak voltak és örökkön-örökké antipathicusak lesznek.

Melyik raçe viseltetett sympathiával a hege-
monicus másik ragéval szemben???

Soha egyiksem.

Kik viseltettek sympathiával, teszem a pán-
hellenismus, pánlatinismus, pángermanismus, pán-
slavismus és a prehistoricus és ezért nem ösmert
egyéb „pán”-nok iránt???

Soha – senki.

Ki szeret grecifikálva, latinizálva, germanizálva,
slavizálva – lenni???

Egyetlenegy egyéb emberi fajta – sem.

És ki szeret, vagy melyik egyéb emberi raçe
szeret, vagy szeretne – elzsidósodni???

Egyetlen – egy sem.

Már pedig a hegemonia kérdése soha sem
annyira politikai és territoriális veszedelem a hegemoni-
záltakra, mint a hegemonia erkölcsi veszedelme, a
mely többről többre a beolvasztás, az átgyúras
veszedelmét rejti magában, mint – végcél.

A különböző felekezetek proselita fogásokkal
keresik a contingentálást.

A hegemonia, contingens tekintetében, a rene-
gálást látja szívesen, hogy azután a leszarmazáshoz
tanúsított hűtlenséggel szemben – örök bizalmatlan-
sággal viseltessék.

Örök bizalmatlansággal, mivelhogy a renegálás, a raçe elemi eredetű sajátságából nem vetközteti ki soha a – renegáltat.

Pedig a hegemonia bírlalói a renegálttól, ezt is megkövetelik.

Megkövetelik, hogy a renegált ne csak renegáljon politikailag, hanem transformálódjék szinte elemi eredetűleg, mintha ez az elemi eredetű transformálás neki hatalmában volna.

Az acclimatizálás kevés a hegemoniának.

Nos, az antichristianismus, a mely rajongó szempontból hihetlenebbül intoleránsabb minden egyéb raçe-val szemben, de különösen a Mózes tanait legfényesebben interpretált keresztény felekezetekkel szemben – hegemoniára törtet.

Ezen törtetésben az erkölcsi proselitákra a saját ízlésével és a saját felfogásával, öntudatlanul, oktrojt úzvén: antipathicussá lesz és antisemitismust teremt önnön saját magának.

A filosemitismus – teszem – szándékosan tolerálja Mózesnek azt, az akkori időkben általa szükségesnek hirdetett mesét, hogy az emberi fogalmak szerint meg sem fogalmazható „Kifürkészhetetlenség” personificálva (talán bíborban és palástban, mert annak idején még nem létezett a francia frack és az angol smocking) lejött a csipkebokorhoz, megbeszélendő Mózessel a követendő társadalmi törvényeket.

Nem így az antichristianismus (a mely filochristianismust nem tud történelmileg bemutatni) a mikor az esztendőnként újra meg újra „föltámadó” fényes interpretálást ülik meg, a Christoligiát követők.

Pedig mennyi szó férne a semitismusnak szintén babonákon felépült rituáléihoz!!!

De a mikor a cél a kiegyenlítés, akkor ám haladjunk el a babonák és a külsőségek meg a rituálék mellett őszinte tolerantiával és maradjunk az antisemitismus phychológiája mellett, a hegemonia kérdése körül.

Nem proselitát fogni, nem renegálni, még csak nem is acclimatizálódni, ellenben a saját raçebeli ízlés és felfogással tolerálni minden egyéb raçe elemi eredetű sajátságait és törvényeit, különösen szétszórta, a tömörült rajok között a földkerekség minden zege-zugában és összeegyeztetni elemi eredetű faji sajátságainkat azokkal, a kik között élünk: symphatiát, tiszteletet és becsülést, no meg szives örömet való társulást is szül.

Az elemi eredetű faji sajátságok ápolása mellett, fegyelmezett tolerancia filochristianismust teremt. De megteremti a hegemoniára való hiu törtetésről az átgondolt – lemondást is.

Hiszen csak az atavismusról kell elmélnünk, hogy nyomban tisztába legyünk afelől, miszerint a vegyes házasságok (ennek a törtetésnek egyik be nem vált eszköze) éppen az ellenkezőjét szülték, vagyis nem augmentálták, hanem diminuálták kontingens dolgában az el és megszaporodással diadalra törtető semitismust, babyloniai állapotot teremtve a bastardeok között, az iziés és a felfogás kérdéseiben, hogy megint kifejlődjék egy még v e h e m e n s e b b – antisemitismus.

A hegemoniára való törtetés pedig stagnál, mert az atavismus következtében csak az allűrök zsidósodtak meg, míg ellenben a meggyőzések, (a melyek egy „egész embert” adnak) a bastardeokban minden irányban – talajt vesztettek.

A psychologia szemüvegén keresztül nézve és az atavizmust is figyelemben részesítve, prognosist lehet készíteni arra nézve, hogy a hegemoniára való törtetés kevés reménnyel kecsegtet; sőt csataveszteséget jelent a végnélküli jövőben is, mivelhogy csak az antisemitismust teszi – k i h a l h a t a t l a n n á .

A „titkok könyve” szintén nem alkalmas az antisemitizmus – eliminálására.

Az összes tudományok ugyanis, régen megdöntötték az összes „titkokat”.

Megdöntötték a personifikáltságot, megdöntötték a materializáltságot.

A tudományok alapján, sem nem „persona”, sem nem „materia” uralja és alkotja az általunk látható – mindenséget.

Meg kell nyugodnunk abban, hogy az általunk soha sem fölfedezhető „cél” szolgálatában, az állandó és szünet nélkül való metamorphosis az – „eszköz”.

Meg kell nyugodnunk abban, hogy a „cél” kifürkészhetetlen, noha az „eszköz”, a szünet nélkül való metamorphosis – látható általunk.

De meg kell nyugodnunk főleg abban, hogy a „Kifürkészhetlenség” egy emberileg meg sem fogalmazható – fogalom.

Ez az emberileg mégsem fogalmazható fogalom mindenesetre egy „titok”, a mely titok azonban nem kisajátítható, interpretálások által – senkinek a javára.

Minélfogva nincs kiváltságos race és édes titok a kiváltságosnak vélt race számára.

Mert ha volna kiváltságosság. akkor nem volnának – Gethok és a Gethokban véghetetlen nyomor és a nyomor következtében véghetetlen – alacsonyosság.

Gethokkal pedig hiába való a hegemoniára való törtetés, mivelhogy a kellemetlen példák – nem vonzó példák.

És hogy a „titkok könyvével” a legmeszebb menő tolerancia mellett végezzenek: ezek már csak azért is alkalmatlanok, mert kizárólagosságot, „*kebebeliséget*” tanítanak, kisajátítván a theismust és ezzel egymás ellen állítanak csatasorba, a theismus – reklamálása körül.

Holott az emberi társadalomnak rendeltetése nem a theismus reklamálása, hanem *a mind-*

nyájunknak a társulása valamennyiünkkel, azaz a szűzen tiszta socialismus.

A mindnyájunknak a társulása valamennyiünkkel az elemekkel szemben: elveendő az elemektől a valamennyiünk jobbvoltáért azt, a mit az elemek nekünk kínálva kínálnak, mivelhogy azok a mi szükségleteink és a mi számunkra őrlődtek föl – a metamorphosisban.

* * *

Ebben, a szűzen tiszta socialismusra való törekvésben ütköznek az összes egyéb raceok léptenyomon a semitismus –”kebelbeliségébe”.

A széjjel szórtak külön kebelbéli érdeke, a vendégjogot nyújtó rajok faji érdekeivel.

És itt szembeötlő a kérdés: hogyan, hát a túlnyomó többség nem tud boldogulni az elenyésző kisebbségtől???

A felelet pedig az, hogy: igenis – nem.

Nem pedig azért, mert az elenyésző kisebbség a túlnyomó többségben széjjel szórtan várva-vár, egy a titkok könyvében megjósolt, reája nézve okvetetlenül eljövendő jobb jövőre, a melyet minden theisticus fejlődés és haladás nélkül „kell” bevárni, most már újabb interpretálások nélkül ragaszkodván a babonához, a mely szerint: az elnyomottakké lészen annak idején a földi uralom, a kész – hegemonia.

Csak a hegemonia, mert hiszen a semitismus is tudja, vagy tudnia kellene, hogy az emberi fajták elemi eredetűleg contingentálva vannak és a „Kifürkészhetetlenség” sem az egyik, sem a másik „pán”-ért nem lesz szíves elpusztítani a többi fajokat, a melyeknek a sajátságaira éppen a „Kifürkészhetetlenségnek” van szüksége.

Az a körülmény, hogy a minden és bármi téren kínálkozó társulás a zsidósággal sohasem szűzen tiszta, hanem mindig egy hátsó gondolattól (a széjjel szórt

zsidók külön érdeke) terhes és ezért mindig csak egy bizonyos terminushoz kötött, (a solidaritás felmondásáig) szintén – antipathicus vonás.

És mert ez az antipathicus vonás az egész földkerekségen az elszórtak között mindenütt jelen van, ergo mindenütt jelen van ezen elszórt nemzetséggel szemben az antipathia is és az ebből az antipathiából származó antisemitismus – is.

Azt soha senki sem tudja, az soha előre meg nem jósolható, hogy melyik pillanatban csuklik meg valamely politikai, vagy társadalmi monstre mozgalomban a semitismussal történt vállvetettség, a solidaritás, a széjjel szórtak külön érdeke végett.

És itt nem az egyes sztrájktrő vagy áruló játsza a szerepet.

Efialteszeket és sztrájktrőket minden egyes más nemzet is, quantum satis tud bemutatni.

Ellenben a tömeges cserbenhagyásokat, homlok-egyenest az illető nemzet törekvéseivel szemben, (a seperatisticus zsidóérdekek végett) igenis mindenik nemzetnek, csak a saját zsidóságának a története.

Az elszórtság és az elszórtságban a külön zsidó érdekből való megbízhatatlanság tömérdek politikai és társadalmi fejlődésre hat bénítóan, a semleges magatartásra is per absolute képtelen zsidóság végett, a mely mindenütt „minden lében” olyan „kanál”, a melyről soha sem állapítható meg, hogy mikor esik ki a politikai vagy társadalmi törekvések – kezeiből.

De a pszichologiai kritika a végtelenségig „üzhető-fűzhető”, hogy hiábavaló recriminálássá posványosodjék.

Nekem pedig nem az lévén a célom, hogy az úton-útfélen látott, hallott és átértett rugóit az antisemitismusként szemenszedve egy recrimináló koszorúba fűzzem és esetleg hiábavaló munkát üzzek; hozzáfogok az antisemitismus eliminálására való kísérlethez.

II. RÉSZ.

Talán sikerült kimutatnom:

1. hogy: a „Kifürkészhetetlenség” célja láthatatlan ;
2. hogy: a láthatatlan cél felé a látható eszköz a szünet nélkül való metamorphosis;
3. hogy: a „Kifürkészhetetlenség” sem nem personifikálható, sem nem materializálható, hanem emberi fogalmakkal, meg sem fogalmazható fogalom;
4. hogy: ennek a meg nem fogalmazható fogalomnak nincsen – v á l a s z t o t t népe;
5. hogy: egytől-egyig valamennyien kiváltságolatlanok vagyunk, (mert ha volna kiváltságosság, akkor nem volnának – Gethok);
6. hogy: a „titkok” a tudományok által – föl vannak derítve;
7. hogy: az emberileg meg sem fogalmazható „fogalom” nem jött le vizitbe és nem fog lejönni vizitbe a – csipkebokorhoz.
8. hogy: a Messiás az összes tudományok összességében, itt jár közöttünk – felvágosítván minket;
9. hogy: az ember rendeltetése az, hogy nem egymás ellen, hanem az elemekkel szemben álljon váll vetetten, társultan csatasorba – adván a szűzen tiszta socializmust;
10. hogy: a hegemoniára való hiú törtetés – antipathicus;
11. hogy: az antipathia igenis jogosan szülhet – antiszemitismust.
12. hogy: az antichristianismus, a rajongó önhittség és a széjjel szórtság következtében – világszerte való;
13. hogy: az örökös rajongás módfeletti – gyarlóság;
14. hogy: a rajongás soha sem positiv gnóti se autón;

15. hogy: a rajongás konok vakság és nem használ – tükröt;

16. hogy: prehistoricus időktől és örökkön örökké antichristianismust és antisemitismust üzni és vice versa szenvedni, emberileg véve nem méltóságos;

17. hogy: tudománytalan interpretálások, a még tudománytalan babonaságok (a nőnem befolyása) szolgálatában circulus vitiozus;

18. és hogy: semmiféle, sem felvilágosodott, még kevésbé rajongó, tudománytalan és babonás irodalom sohasem tud és fog a „Kifürkészhetetlenség-ből” senkinek a számára egy eljövendő Messiást lecsikarni a földre és hegemonicus értelemben a föld urává tenni még a Gethobelieket is.

* * *

Rajongó önteltséggel nem lehet hegemonicusan irányítani az emberi társadalmat.

Önönmagát hinni, sőt vallani ösztönszerűtlennek, és infallibilisnek olyan magas fokú rajongás, a mellyel nem lehet – hegemoniára törtetni.

Hiszen a rajongás olyan mértéke a subjektivitásnak, a mely közel sem ereszti az objektivitást magához és ugyancsak anthipaticus még – látvány-nak is.

A rajongó pedig, a ki önönmagát sem látja tőle, mikor még fel is oktrojálná magát, csaknem gyűlöletet kelt. És az elrészegedett rajongás – nem követésre méltó.

A legeslegfényesebb példa arra, hogy az önmagáért rajongó zsidóság még theisticus vagy theologicus kezdeményezésére sem volt soha önönmagától alkalmas, mondom, a legeklatánsabb példa erre – miként már érintettem – Mózes leszármazása.

Pater incertus.

A történelem nem tudta fölkatatni Mózes – nemzőjét.

Nem tudta felkatatni, ki lopta meg vele az anyát.

És így, a zsidó nemzetség, egy idegen raçe leszármazottjára szorult, theisticus, theologicus és erkölcsi irányítás dolgában.

Vagyis vezetettség tekintetében *is* idegen vezérre.

Már pedig azok, a kik még vezért sem tudnak a saját fajtájukból fölmutatni, azok az irányításra és így a hegemoniára még inkább – alkalmatlanok.

A Mózes példája világra szóló – alkalmatlanság.

A világra szóló alkalmatlanság talajtalan – oktroj.

Talajtalan oktroj – antipathicus.

Nemzetek és nemzetségekkel szemben táplált anthipathia egyaránt szül antihelenismust, anti-germanismust, antislavinismust és – antisemitismust.

* * *

De Mózes példáját én nem megsemmisítő fegyver gyanánt emelem föl itt, hanem követendő jó példagyanánt, fényes példagyanánt, bevált példagyanánt. „Nemo profeta in sua patria!”

Az interpretáló zsidó irodalom összes nagyjai, rabbijai – egy sem tudott vezérré lenni!!!

Annyira nem, hogy az összes zsidóság még most is, valamennyit disqualificalva, magasabb vezetőszeretre – Messiást vár.

Messiást, prófétát – de kölcsönös féltékenységből nem a saját patriótái közül, hanem valahonnan az – ekekből.

És ezen a féltékenységi ponton, valamint várok alapján eliminálható volna az – antisemitizmus.

Ugyanis: a féltékenység elemi eredetű és irreformabilis gyarlóság és a tudományok szerint Messiás nem lesz soha érkezőben.

Ha pedig az idegen származású Mózes követésre méltónak bizonyult eddig és ha az egyéb népek és nemzetek internacionális tudósok iránt és ezek irányítása iránt bírnak fogékonysággal, miért nem felelne meg ugyan ez a theoria a zsidó nemzetségnek is, azon kiszámíthatatlan nagy előny fejében,

hogy: „kivezettetnének” az idegen származású próféták (tudósok) által egyaránt az antichristiánizmus és antisemitizmusból – varázsütésre.

És a filosemita egyéb emberiség szintén megszabadulna ettől a vice versa ugyancsak bénító – agyarkodástól.

Mert bénító, vice versa: az egyebekre, az antichristiánizmus és a zsidóságra, az antisemitizmus; a villámhárító pedig csak az a tudós vagy ha úgy tetszik az a próféta lesz, bármely nemzetségből származzék is, a ki a megdönt-hetetlen tudományok alapján meg fogja tudni győzni a zsidóságot, hogy nincs personificálható külön zsidó Isten, a ki leszállandóban van a földre és hogy ezt a tételt tudományos axiómaként – el kell már fogadni.

Azután meg kell győződnie végre a rabbinizmus által, klerikális (rabbinista) sötétségben fogvatartott zsidóságnak arról az anthropologiai axiómáról is, hogy a zsidóság nem kiváltságos nemzetség a többivel szemben, mert hiszen az anya éppen olyan fájdalmak között szül, a csecsemő- és gyermekhalandóság, arányokban ugyanaz, továbbá az ő összes egyéb emberi mizériáiak szakasztott olyanok, mint a többieké és hogy a Matuzsálemek éppen olyan kevesek a zsidók között, mint egyebütt.

Nincsen az egész földkerekségén, az egyezer felekezet közül egyetlenegy sem, a melyet a saját klerikális sötétsége annyira hypnotizálhatna, hogy abba a tudományok összességével bele ne lehetne jótékonyan világítani.

Annál hihetlenebb volna, reménytelenséggel lenni, a földkerekség minden felekezete közé elszóródott zsidóság iránt, a tudományok összességével szemben.

A tudományok összességével szemben is, a zsidóság iránt reménytelenséggel lenni, annyit jelentene a zsidóságra nézve, mint a babonás rajongás

vismajorszerű volta, vagy psychiatricusan kifejezve: theosophistieus elborultság.

Amíg ez a theosophistieus elborultság csak a klerikális rabinizmus pedagógia eredménye, addig nincs reménytelenség, sőt van örvendetes remény a tudományok összességében, az egész emberiség jobbvoltáért.

Ellenben véghetetlen szomorú, mert örökös végzettség volna, ha ez a klerikális rabinizmusnak theosophistieus rajongása, mint elborultság, szervi természetű és ennélfogva atavisticus is és átöröklő is volna, mert ez esetben sem a rögeszmével várt Messiás, sem a világos percekben befogadott tudományok összessége nem volna képes diadalt ülni a – szervi természetű önteltség fölött.

Mivel gyógyíthatatlan önhit és önteltséggel szemben nincsen – gyógyítás és gyógyulás.

Theosophistieus elborultsággal igényelni vezetőszerepet, annyit jelent, mint antipathiát – aratni. A pap, a lelkész, a pópa és a rabbi ápolni hivatott bennünk az „óhajtozva sejtett” alkotóját és uralóját a mindenségnek, a hatalmi kérdés kikerülésével, mert a mely pillanatban hatalmi kérdést is belevegyt a hivatottságába – klerikalizrnust űz.

A klerikalizmustól pedig éppenséggel nem mentes a rabinizmus sem, sőt a vezetős szerepre a hegemoniára való irányultság egyenesen a *klerikális rabinizmustól* – eredett.

Már pedig ugyancsak jól tudott dolog, hogy valamennyi felekezet klerikalismusa ugyancsak antipathicus még a saját „laikusaira” nézve is, mennyivel inkább tehát az idegen felekezetekre nézve.

Ebben az antipathiában, a superlativust a klerikális rabinizmus érte el a több mint elfogultság, a theosophisticus elborult voltával; vallván a külön és különbb *zsidó Istent*.

Összegezve pedig az itt elmondottakat és dióhéjba szorítva, mindezeket így lehetne definiálni az antisemitismust: Világszerte széjjel szórta, rajongó önteltséggel minden egyéb raçe fölé törtetni, vezérszerepet viendő és kozmopoliticus viláгурalmat biztosítandó az elenyésző kisebbség számára; visszaélés *a territoriális vendégszeretettel* és az összes nemzetek antipathiáját arató – törtetés.

Ellenben az összes egyéb nemzetek és fajok sympathiaját megszerezni és elliminalni ezzel az antisemitismust – szintén összegezve és szintén dióhéjban kifejezve – csakis úgy lesz lehetséges, ha a semitismus a Zionismus sikertelensége folytán tiszteletben tartandja a territoriális vendégszeretetet a széjjel szórtság külön érdekeivel nem gördít akadályokat a tömörültek, a rajok érdekei elé és a tudományok összessége útján meggyőződik arról, hogy nem kiváltságolt és csak a theosophisticus elborultságot ápolja, a mikor personifikálja a „Personát” kizárólag önönmagának – reklamálja.

* * *

Az itt psychologiai alapon levezetett antisemitismus és ennek a talán tán sikeres elliminalása mint kísérlet vezetvén a tollamat, ám induljon meg ena gy horderejű kiegyenlítés körül a tudományos és fegyelmezett mérközés, nem az egyéb és a filosemitismustól nem idegenkedő raçekkel, hanem a *tudós sémita „laikusok” és a klerikális rabbinismus között.*

Hiszen mennyi tudósa van a semitismusnak „laikusokban”!!!

Mennyi tudós, a kit csak nem lehet theosophisticus elborultsággal, a tudományával együtt kiemelni a – nyeregből.

Ha pedig ezek sem képesek prófétákká lenni a saját territóriumokon, akkor a nagy horderejű kérdésben azt hiszem nem kellene idegenkedni a Mózes féle példától és az idegen származású tudós

Mózesek segítségét is igénybe venni a tudományos és fegyelmezett mérkőzéshez.

Ha pedig minden áron a semitismus kebeléből valónak kell lennie a „megváltónak”, akkor hallgassuk meg a modern Spinozákat.

Mennyi Spinozája van a – semitismusnak!

Csak a Spinoza bátorságát vegyék föl és ne tartsanak az „eretnek”-ségtől, ne tartsanak a „kiközösítéstől”, ne tartsanak a klerikális rabbinizmustól.

Íme a Tolstoj példája a közelmúltban és Spinoza szobra a valamivel előbbi múltban.

A Spinoza szerű eretnekség, csak és csak a semitismus érdekében való és az antisemitismus ellimínálását szolgálja.

Porondra tehát – Spinozák!!!

Mondjátok ki világosabban, a mit Spinoza homályosan fejezett ki, hogy: az egész mindenség uralója *emberileg mégsem fogalmazható fogalom* és ennél fogva sem nem personifikálható, sem nem materializálható és így, kifürkészhetetlen lévén, a „Kifürkészhetetlenséget” képezi és – kisajátíthatatlan.

Valamint pedig Spinoza nem volt sem áruló, sem eretnek, mert hiszen erkölcsi függetlenségét a koporsója zártáig megtartotta, éppen így ti új Spinozák a tudományok összességével, mint nemes fegyverekkel soha sem lesztek árulókká, eretnekekké, hanem ti lesztek azok, akik kivezetitek az elemekről valamennyiünknek az atyafiainkat úgy az ádáz anti-christiánismusból, valamint a szintén ádáz – anti-semitismusból.

Nem kell ehhez ellenzett Zionismus.

A zsidóság maradhat széjjel szórtan, irányíthat nem superordináltan, hanem coordináltan (tehát nem hegemonicusan) ápolván összes elemi eredetű sajátságait, fegyelmezvén agressivitását és főleg tiszteletben tartván a vendégszeretetet.

Legyen „világosság” és ha lesz világosság, lesz – béke !!!